

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Romário tamb

"Si les vacances de Romário no existissin, algú les hauria d'inventar, perquè no podem viure sense un mínim de patiment, sobretot ara que el restaurant Gaig està tancat tot el mes. Cruyff no diu el càstig: té tota l'autoritat del *pater familiae* que observarà amb deteniment jeràrquic el retorn del fill pròdig."

Phil Collins.

Dilluns, 1. Un cronista de la vida social m'explica que el cantant Phil Collins ha dit adéu per sempre a la seva dona, però per fax. No fa gaire va ser Sylvester Stallone qui despatxava per fax una bona amiga. A primera vista, sembla una crueltat i una covardia però també és molt pràctic, ja bé sigui per homes o per dones. També és cert que abans ho podíeu fer per carta i fins i tot consta a les històries de la literatura. Ara, vet aquí un possible *best-seller* per a l'editorial Columna: *Els cent millors faxos d'amor de la literatura catalana*. Sempre queden algunes ànimes romàntiques que s'esgarripen amb la idea d'un fax d'amor o de ruptura amorosa com si la tecnologia fos una força demoníaca: potser és que no pensen que fins ara havien fet ús habitual del telèfon per comunicar els seus mals d'esperit. Volen un amor natural i espontani però també volen el control farmacològic de la píndola anticonceptiva. Jo també voldria passar un cap de setmana a la selva, però amb aire refrigerat. Haurem de deixar passar una mica de temps per saber si el fax modifica la tradició amorosa d'Occident. Per efectes de la naturalesa remota del fax potser ens estalviarem aquell *impasse* del desamor quan l'un o l'altre diu en plena excitació de l'escena cara a cara: "No ho tindràs tan fàcil si vols alliberar-te de mi". Per fax, un elemental sentit del ridícul potser ens suggereixi una amenaça menys melodramàtica.

Dimarts, 2. Ara ja no n'hi ha prou amb dir a algú que ens trobarem al pont aeri. La va-

Silvio Berlusconi.

rietat és bona, la competència és saníssima però citar-nos al pont aeri ja no és tan fàcil, amb comptadors allunyats, horaris diversos i un personal de terra amb una variadíssima concepció de l'amabilitat. Madrid, mig buit, "Baden-Baden", com deia el vell polític. De sobte, deixes de suar la humitat xafogosa de Barcelona i tens al pit la calor seca de Madrid, emblemes atmosfèrics de dues ciutats que viuen d'esquena l'una de l'altra, amb plena dedicació. De tornada a mitja tarda, a l'aeroport em trobo Enric Gonzàlez, d'*El País*, amb samarra de corresponsal de guerra i ordinador portàtil via satèl·lit. Marxa de bell nou cap a Ruanda, des de Barcelona, amb un avió de Metges sense fronteres. El cambrer ens troba una ampolla de JB, quinze anys. Enric conta que la primera diligència de les autoritats del Zaire serà requisar-li l'ordinador i tenir-lo despullat en una oficina fins que ofereixi una quantitat de dolars raonable. És la cooperació interafricana i la innocència d'Àfrica, com si hutus i tutsis no s'estiguessin matant entre ells des del segle quinze o setze, una mica abans de l'infame imperialisme europeu.

Dimecres, 3. La majoria d'analistes accepten almenys que la intervenció parlamentària de Berlusconi ha estat una mostra de la seva capacitat de comunicador. Fins i tot ampul·lós i triomfalista, potser per això no quedi reflectit un acudit explicat al final del debat i que d'altres polítics governants podrien recollir com a advertència humorística als pe-

té les seves vacances

CARME PUÉRTOLAS

Josep Antoni Duran i Lleida.

riodistes. El papa i Berlusconi van en barca i al papa li cau el breviari a l'aigua. Berlusconi salta de la barca, camina sobre les aigües i recull el breviari. L'endemà, digué Berlusconi, els titulars de la premsa serien: "El cap del Govern italià no sap nedar".

Dijous, 4. CiU i PSOE són al carreró dels pressupostos, mirant-se als ulls, amb la mà ben disposada a desenfundar el revòlver. És ben curiós que el contribuent hispànic –i bona part de la premsa– no consideri que la discussió dels pressupostos generals és l'acte polític fonamental de cada any, la suprema política real. CiU ho sap, però potser no li és del tot favorable que des de la resta d'Espanya ho vegin d'una altra manera. Ahir, Duran i Lleida va dir a Europa Press que CiU ja no pot fer ni una passa més en el compromís amb el PSOE. Es pot entendre com una estratègia concertada entre Convergència i Unió per pressionar el ministre Solbes, però l'expressió de Duran i Lleida –un polític d'expressió cautelosa– és molt plàstica: ni una passa més. És a dir, fins aquí hem arribat i ara, caigui qui caigui. Per això, Duran parla d'un PSOE "blocat" i "K.O." També va dir que la situació del PSOE no és comparable a la de la UCD: si Duran ho diu per fer més positiva la situació socialista és perquè tal vegada vol ignorar que la UCD mai no va exhibir al món la coincidència d'un director de la Guàrdia Civil amb estatus de prófug, la directora del BOE a punt de sentència, el governador del Banc d'Espanya sota acusació,

ARXIU

Romário de Souza.

la UGT requerida pels jutges, la Creu Roja sota sospita, la bomba Filesa i un atur astronòmic.

Divendres, 5. Si les vacances de Romário no existissin, algú les hauria d'inventar, perquè no podem viure sense un mínim de patiment, sobretot ara que el restaurant Gaig està tancat tot el mes. Cruyff no diu el càstig: té tota l'autoritat del *pater familiae* que observarà amb deteniment jeràrquic el retorn del fill pròdig –si és que no rep un taló per correu–. Dolç, amorós càstig del fill pròdig que plora agenollat enmig de l'estadi perquè ha comprès el seu pecat immens: goig de tota la família, també en plors, campiona de Lliga tres vegades sense el fill pròdig però al capdavall família, hospitalària, generosa i misericorde. N'hi hauria prou amb un petit gest de penediment, però si el fill pròdig torna per on no toca, la família ja sap què fer. Patir, excloure, sofrir, oblidar: ara per ara Romário descansa, sense voler saber amb exactitud com és la família que l'ha adoptat amb tanta generositat.

Valentí Puig